

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.561 van 21 november 2003
in de zaak A. 100.973/X-10.170.**

In zake : 1. Constantinus DE PRETER,
 2. Maria VAN MUYSEN,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat E. VERBIST,
 kantoor houdende te 2200 HEIST-OP-DEN-BERG,
 Mechelsesteenweg 20B

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Constantinus DE PRETER en Maria VAN MUYSEN op 27 februari 2001 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 8 januari 2001 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, waarbij aan de verzoekende partijen een voorstel tot vergelijk wordt geweigerd overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, voor het oprichten van een magazijn op een perceel gelegen te Tremelo, Barbarastraat 87, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 357d en 356c/f/g;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN RILLAER die, loco Advocaat E. VERBIST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen op 10 november 1998 de regularisatievergunning aanvragen voor het bouwen van een magazijn; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tremelo op 30 maart 1999 de regularisatieaanvraag weigert; dat de verzoekende partijen op 10 mei 1999 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 9 december 1999 beslist het beroep niet in te willigen; dat de verzoekende partijen op 13 januari 2000 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 31 juli 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat deze beslissing het voorwerp is van het beroep in de zaak A. 111.939; dat verder kan worden gesteld dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 8 januari 2001 aan de verzoekende partijen het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - heeft geweigerd en derhalve het in artikel 158, § 2, tweede lid, D.R.O. bedoelde certificaat niet werd opgesteld; dat dit thans de bestreden beslissing is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij exceptie de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een weigering van vergelijk;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord hierop repliceren als volgt :

"Door de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 wordt het vergelijk pas definitief indien de overtreder tevens de regularisatievergunning verkrijgt.

Het vergelijk wordt aldus uit de gerechtelijke procedure gelicht en wordt afhankelijk gemaakt van het verkrijgen van de regularisatievergunning volgens de administratieve procedure.

Bovendien bepaalt de wet niet meer dat de publieke vordering vervalt door het betalen van de transactiesom.

De betaling van de geldsom is inderdaad niet langer determinerend vermits die transactiesom onmiddellijk terugbetaald wordt indien de regularisatievergunning niet wordt verleend.

In die omstandigheden kan men niet langer stellen dat het vergelijk deel uitmaakt van de gerechtelijke procedure.

Daar waar vroeger de gerechtelijke procedure en het vergelijk geregeld waren in hetzelfde artikel 65 van de Stedenbouwwet, maakt het vergelijk thans het voorwerp uit van afzonderlijke artikelen 158 en 159 van een afzonderlijke afdeling (6) van het decreet van 18 mei 1999. Ook hieruit blijkt duidelijk dat de wetgever de transactie en de regularisatie uit de gerechtelijke procedure heeft willen lichten.

Het toestaan van een vergelijk is thans de voorwaarde geworden voor het verlenen van een regularisatievergunning. Zonder vergelijk zal de regularisatieaanvraag niet behandeld worden (...). Het vergelijk is aldus duidelijk een onderdeel geworden van de administratieve procedure. De weigering van vergelijk maakt immers meteen ook een einde aan de procedure betreffende de regularisatieaanvraag. De weigering van vergelijk heeft daarentegen geen enkele weerslag op de gerechtelijke procedure. Het beroep tegen de weigering van een vergelijk behoort dan ook tot de rechtsmacht van de Raad van State en niet tot de bevoegdheid van de gewone rechter.

De publieke vordering vervalt immers niet meer door het vergelijk. De publieke vordering vervalt pas na het verkrijgen van de regularisatievergunning (...).

Bij gebrek aan enige wettelijke aanwijzing dat de gewone rechter terzake bevoegd zou zijn, kan de Raad van State zich niet zonder rechtsmacht verklaren om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een eenzijdige administratieve rechtshandeling die geen subjectieve rechten tot voorwerp heeft.";

Overwegende dat verzoekers in hun laatste memorie niets wezenlijks aan het voorgaande toevoegen;

Overwegende dat de verwerende partij zich aansluit bij het verslag van het bevoegde lid van het Auditoraat en stelt dat "de verzoekende partijen (...) volledig voorbij(gaan) aan het gegeven dat artikel 158 DRO inhoudt dat bij gebreke aan een definitief geworden vergelijk de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederechtelijk uitgevoerde werken en dat overeenkomstig artikel 149 DRO een herstelmaatregel kan worden gevorderd door de bevoegde overheid voor de gewone rechtbanken"; dat in tegenstelling tot wat de

verzoekende partijen voorhouden "de weigering van een vergelijk (...) wel degelijk een weerslag (heeft) op de gerechtelijke procedure";

Overwegende dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. (thans : artikel 158, laatste lid, D.R.O.) volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk - thans transactie geheten -, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichtte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent één van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van "het vergelijk", op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de strafvordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de rechter van de rechterlijke orde bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de rechtsmacht van die rechter die van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde was in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet volstaat om de Raad van State bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet volstaat om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat het de Raad van State niet toekomt van de vordering tot nietigverklaring van de weigering van vergelijk kennis te nemen; dat de exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.